

DÉLSOMOGY

Függetlenségi és 48-as párti politikai lap. Megjelenik Vasárnap.

Előfizetési árak:

Egész évre 8 korona. — Fél évre 4 korona.
Negyedévre 2 korona 50 fillér.
— Egyes példány ára 20 fillér. —

Felelős szerkesztő:

BARVÁRTH GYULA.

Szerkesztőség és kiadóhivatal:
Igmándy-utca 60 szám.

Kéziratot vissza nem adunk.
— Nyil-tér garmond sora 40 fillér. —

OLAY LAJOS.

Fekete zászlót lenget a szél Szigetvár városháza ormán. Meghalt Olay Lajos.

Nincs egyetlen ember, kinek melőléből sóhaj ne törne elő, hogy miért kell az ily egész embernek meghalnia, vagy legalább, miért ily korán?! Akik érezték az ő önzellen szivességeit, nemes barátságát, akik ismerték tiszta hazaszeretét, a függetlenségi eszmék iránti rajongását, lovagias jellemét, közjó iránti buzgóságát, akik előtt feltárta hazafias lélkének legrejtettebb titkait, azok némán néznek fel a zászlóra, s szomorúan mondják egymásnak vagy gondolják magukban: „Ismét kevesebben vagyunk.“ Mert hát kevesebben vagyunk, sőt mondhatjuk, már nagyon kevesen vagyunk, akik úgy éreztük és úgy gondolkozunk, mint ahogy érezték és gondolkozott Olay Lajos.

Hogy ki volt, mi volt, nem kell hosszasan fejtegetnünk. Ismerte őt az ország. Hazájának hű fia, szabadságunknak, alkotmányunknak alkuvást nem ismerő bátor harcosa, választókerületének jötevője, választóinak barátja, barátainak jóban roszban igaz hűve. Pár év előtt hagyta ott a politika mozgalmas pályáját, amelynek porondján nemcsak mint harcos, de mint vezér is számos tanujelét adta bátorságának, erélyének, következetességének és megbízhatóságának. Sokan azt hitték, hogy talán a korral járó testi és lelki fogatkozások miatt vágyott nyugalomra. Ez tévedés. Ezt a darabontverő oroszlant se lelki se testi kimerültség nem vonultatta a karcagi közjegyzői iroda csendes magányába. Oh nem! Oda-vonultatta az a rettentő elkeseredettség amit a hazafias jellem elfajulása, min-

den nemzeti ügynek elalkuvása, a végtelen korrupció s a nemzeti küzdelem iránti teljes közönyösség váltott ki hazájáért minden áldozatra kész lelkében.

Utóbbi időben nem egyszer jajdult fel eképen: „visszavonulok a politikától, mert nem bírom nézni tovább a kétszínűséget és gyávaságot. Belátom, hogy amily kevés öröm volt hazánk multjában, ép oly kevés remény van a jövőjében. Két faji sajátságunk: a kényelemszeretet és széthuzás, örök átka marad e szerencsétlen nemzetnek, s amint eddig úgy ezután is hajótörést fog szenvedni minden becsületes hazafiú törekvés a császári támogatásban tobzódó árulás, hiuság és haszonlesésen. S amikor azt látom, hogy a saját elvtársaim egy része is áldozatul esett az oportunitás gyáva elméletének, — s amikor lépten nyomon tapasztalom, hogy a nép erkölcsstelensége oda sülyedt, ahol nem csak nem tud, de nem is akar különbséget tenni a nemzet jogai, törvényei és igazságaiért küzdők és az ezeket elmagyarázó, elpaklizó és elszabályozó császári kopók közt, akkor úgy gondolom, nincs mit keresnem azon a hajón, melynek se kormányosa se evezőseiről nem tudhatom, hogy elveik színe mikor változik a piros fehér zöldről sárga feketére? Már pedig egyetértés és kitartás nélkül nincs siker, nincs győzelem!“

Aki 27 évi politikai küzdelem után ilyen meggyőződésre jut, attól nem lehet csodálni, ha leteszi a fegyvert. Hogy a kormányzati és választási programokról, az egyéni becsület és politikai becsületről alkotott szöfmás elméleteket az ő egyenes észjárása, puritán jellege nem fogadhatta el dog-

mául, nagyon természetes, — s amikor visszavonulását így megindokolta, az események csakhamar igazolták szavait. A nép mint láttuk, hihetetlen mértékben elázott és elzüllött. Az árulás felülkerekedett, a szabadelvű párti hydrának minden lecsapott feje helyén tiz nőtt ki újra. Összeverődött a nagy munkapárt, mert nagy most a szállítás Bécsbe, sok a sáp. Sok gyászmagyar zsebje várja a tömést, sok számár gomblukja a császári csecsebecsét. Undok helyzet. A magyar végre is nem érdemel jobb sorsot.

Hogy mindaz, amit átélt, s amit az utóbbi időkben tapasztalt, fájdalmat okozott lélkének, ez egészen bizonyos, sőt azt hisszük, hogy nagyobb, mint beteg lépének görcsei, melyek kioltották nemes életét. Hogy a függetlenségi törekvéseknek az előjelekből sejthető teljes kudarcát nem élte meg, ezzel egy fájdalommal kevesebbet vitt sirjába.

A szigetvári választókerület öszintén szerette őt. Több hasznos alkotása hirdeti érdemeit, A város fejlődése az ő képviselőségének ideje alatt indult meg. Polgári iskola, vasut, köutak építése s több a közügyet előmozdító intézkedésnek volt kezdeményezője és támogatója. Nevét tisztelettel fogja kiejteni a késő utókor is. Szigetvár városa ép az elmúlt hóban adta jelét halás elismerésének azzal, hogy egyik utcáját az ő nevére nevezte el. Végtelenül sajnáljuk kora halálát.

Amíg képviselőnk volt, egyetértettünk vele, mikor visszavonult, akkor megértettük s most, hogy örökre búcsút vett tőlünk, részvétünk kíséri őt. Nyugodjék békével.

Dr. Szabó István.

NAGY KARÁCSONYI VÁSÁR!

Teljes szövetrohák 3 kor.-tól feljebb. Mosható foulard selymek 1 kor.-tól feljebb.
Teljes Blousok selyem, szövet és mosókelmékből 1 kor.-tól feljebb.

Maradékok félárban.

DEUTSCH DÁVID FIA divatházában SZIGETVÁR.

Olay Lajos halála.

A legőszintébb részvétellel vettük a gyászírt, hogy Olay Lajos a szigetvári kerület szeretve tisztelt volt orsz. gyűlési képviselője, karcagi közjegyző, az ottani Kossuth-párt elnöke f. hó 14-én éjjel 2 órakor Budapesten a Pajor-szanatóriumban elhunyt. Jóllehet, hogy kezelő orvosa dr. báró Müller Kálmán főrend és a szanatórium orvosai mindent elkövettek, hogy a lépdaganatban szenvedő nagy beteget megmentsek, de mind hiába. Olay kiszenvedett. Betegágya mellett állandóan ott volt leánya Györfly Gyuláné és Eötvös Károly a legjobb barátja. A halottat az entreprise diszfurionján a kerepesi uti temető ravatalos termébe szállították. A mélyen sujtott család a következő gyászjelentést adta ki:

Csikcsatószegei és szentimrei Györfly Gyuláné s.ül. nemes Olay Leona mint leánya, csikcsatószegei és szentimrei Györfly Tivadar és Palma mint unokái, ugy a maguk, valamint az összes rokonok nevében is fájdalomtól megtört szívvel jelentik, hogy a legjobb édesapa, nagypapa és rokon nemes Olay Lajos volt országgyűlési képviselő, karcagi kir. közjegyző folyó hó 14-én éjjel 2 órakor, élete 66-ik évében, rövid és súlyos szenvedés után elhunyt. A drága halott földi maradványai folyó hó 15-én délután fél 4 órakor fognak a kerepesi-ut melletti temető halottasházában a rom. kath. egyház szertartásai szerint beszenteltetni és ugyanazon temetőben örök nyugalomra helyezni. Az engesztelő szent miseáldozat a megboldogult lelki üdvéért Budapesten folyó hó 17-én délelőtt 9 órakor a belvárosi plébániatemplomban és Karcagon folyó hó 17-én délelőtt 10 órakor a rom. kath. plébániatemplomban fog az egek Urának bemutatni. Budapest, 1910. december hó 14-én. Áldás és béke poraira!

Rendkívül sajnáljuk, hogy a fenti gyászjelentést elkészve, a temetés napján kapta csak kézhez Bárvarth Gyula a Kos-

suth párt elnöke s így már nem volt lehetséges, hogy a függetlenségi párt a temetésen küldöttségileg képviseltesse magát. A pártelnök kérelmére a városházára kitézték a gyászlobogót s futótűzként terjedt el a városban a gyászír, melyet általános részvétellel fogadtak mindenütt. — A függetlenségi Kossuth-párt részvételt intézett Györfly Gyulánéhoz ez elhunyt egyetlen leányához.

Fővárosi tudósítónk a temetésről az alábbiakat írja:

A délszaki növényekkel borított ravalt az elhunyt leánya, Györfly Gyuláné, férje és gyermekei s a gyászoló rokonok állottak körül. A koporsót számos koszorú borította. A gyászszertartáson megjelentek az országos 48-as függetlenségi Kossuth-pártkör képviselőiben Förster Aurél országgyűlési képviselő, a Csemegi-asztaltársaság részéről Hoitsy Pál és Gyoma Zsigmond dr., az Országos Kaszinó képviselőiben Harkányi Frigyes báró, Lestyán Adorján udvari tanácsos, Toth Gerő táblai tanácselnök, Kilenyi Hugó kuriai tanácselnök, Eötvös Károly, Perl Soma dr., Pap Zoltán országgyűlési képviselő, Beck Hugó királyi tanácsos, Reiner Ferenc nyugalmazott miniszteri tanácsos és még igen sokan. A beszterlést Bleszkány János pápai kamarás, józsefvárosi helyettes plébános végezte, mely után a koporsót gyászkoszira tették s a főváros által adományozott diszszirba temették.

A politikai helyzet.

Az osztrák kormány lemondása.

Bécs december 12.

Bienert báró osztrák miniszterelnök ma kihallgatáson jelent meg a királynál és benyújtotta az osztrák kormány lemondását. A király a lemondást elfogadta és egyelőre Bienert bárót bizta meg az ügyek vezetésével.

Királyi kihallgatások.

Bécs, december 16.

Zichy János gróf kultuszminisztert ma a király külön kihallgatáson fogadta.

Budapest december 16.

Khuen-Hédévár Károly gróf miniszterelnök holnap Bécsbe utazik és vasárnap kihallgatáson jelenik meg a király előtt. Lukács László pénzügyminisztert a király holnap fogadja audiencián.

Az általános választójogért.

Az általános Választójog Országos Szövetsége elhatározta, hogy az általános választójog érdekében a kormányhoz és a képviselőházhoz fölrítatot intéz.

Szigetvár — sárváros.

Sárosak bizony utcáinkon a kocsikat, de a gyalogutakról, a járdákról sem mondhatunk mást. Aki nedves időjárás alkalmával végig járja a városnak nem is a mellék, hanem a fő-utvonalaít, az ugyanhoggy nem szalonképes állapotban kerül haza.

Vizsgálgassuk most már a gyalogutak sároságának okait.

A sárosodást ezeknél is két alapokra lehet visszavinni: a kövezet hiányra és a megnevelő, rossz, hiányos kövezetre, amelyek más, de kevésbé jelentékeny, okokkal együtt teszik kellemetlenül sárosá gyalogutjainkat.

Ujabbán a kövezett gyalogutjaink szépen megszaporodtak. Olyan utcáink, amelyek eddig ősztől nyárig megközelíthetetlenek voltak (Hosszu utca) tisztességes téglaburkolatu járdákkal vannak ellátva. Elismerés illeti meg érte az elüljáróságot s az áldozatkész háztulajdonosokat. Azonban még mindig vannak elég számmal utcák, ahol kövezetnek híre sincs. Természetesen ilyen

Végzetes szó.

Írta: Jávor Mihály.

Megtörtént, hogy Lovász bácsi egy ízben valamivel korábban vetődött haza, mint rendszeren: tüstént odafordult az asszonyhoz:

— Anyjuk, ide az ünneplő ruhámat!

Lovász néni nagy szemeket meresztett az urára. — Mire való az ünneplő, a mikor hétköznap van?

— No csak siess, hivatott a jegyző ur — adta meg a fölvilágosítást a férj.

Lovász azután belebujt vasárnapi gnyájába s mivel igen vérmes ember volt, alig egy-két falatot reggelizett, hogy józan, tiszta fővel indulhasson utjára.

Tisztában volt a felől, hogy mit akar a jegyző tőle. A Faragó-féle dolog husz esztendő óta tartott s az öreg Lovász, aki foglalkozására építómester volt, tudta, hogy végre dülőre kerül. De meg is fogadta magában, hogy a jó alkalmat nem halasztja el, hanem minél több ezrest fog kivásalni a földszirtól.

Csak azt nem tudta még pontosan megállapítani, hogy mennyit kérjen ennél

az üzletnél, azért, mielőtt a nótariushoz benézett volna, elballagott a Faragók kastélya felé. A remek szép épület egy gyönyörűen gondozott angolkert közepén emelkedett s kőröskörül üde, zöld gyepszőnyeg ékeskedett. Ugy tetszett, mintha megközelíthetetlen volna, azonban nini, a gondosan kezelt környezetben, mint egy kiáltó, csunya folt, ott terült el egy kis darab parlagon hagyott földecske. Ez a Lovász batyánké volt. A furfangos ember rájött ama, hogy ez a beékelt haszontalan földdarab sokat ér a kastély tulajdonosának.

Lovász bácsi egy darabig elnézegette a földjét, ami bizony ott épp úgy füstött, mint egy éktelen nagy folt, a király bársonypalástján. Minden oldalról azonnal szemet szurt s ezzel nagyot értett a kastélynak, a parknak is.

Lovász bácsiban rejlett annyi huncutság, hogy csak azért is oda bójtatta ki barmait legelni, minek következtében a kastély cefra termeiben állandóan kellemetlen szag terjedt. De hát Lovász uramnak nem lehetett parancsolni, az ő földjén nem szólhatott rá senki.

Tudta jól, hogy a Faragó grófi esa-

ládól nem fog ezresekot kicsalni, hisz a címerükön kívül nem volt semmijök. Azonban azt is tudta, hogy ha türelmesen vár, előbb-utóbb sikert arat. És várt is, mert hála Istennek várhatott... Ime, a kastély most végre gazdát cserélt. Egy Müller nevezetű dusgazdag pesti bankár vette meg. Itt az ő szerencséje. üs.ökön kell, hogy ragadja!

A jegyző már messziről mosolyogva intett Lovász bácsinak.

— Hallja batyámuram, mit kér azért az arasznyi földért ott a kastély táján. Az a Müller nagyságos ur tudni akarja.

— Mit mond? A pesti urnak az én földem kellene? No né!

— Föld ide, föld oda! Nem nagyobb, mint egy kiterített zsebkendő.

— Ohó! Van az kétszáz kvadrát. Ha nem több!

— Mondjuk, hogy annyi. És mondjuk, hogy kap érte négyszáz koronát!

Lovász bácsit elfutotta a pulykaméreg. — No ha az a pénzeszsák csak annyit kínál érte, akkor nem adom. Nincs több mondanivalóm.

— Ugyan, ugyan! — engesztelte őt a